

Kedves Olvasóink!

„Én ültetem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta” (1Korinthus 3, 6).

Pál egy fontos alapigazságra emlékezteti ebben az ígeversben a pártoskodó korinthusiakat: a gyülekezet növekedése nem emberi teljesítmény, hanem Isten munkája.

Mostani lapszámunk témája a gyülekezet-növekedés. Olyan téma ez, ami minden missziói lelkületű keresztyént izgat. Keressük az utakat, a lehetőségeket, a módszereket, ahogyan megszólíthatunk és hitre segíthetünk másokat. Próbálunk tanulni mások jó vagy rossz tapasztalataiból.

Néhány dolgot fontos szem előtt tartanunk, ha nem akarunk valamilyen végletbe esni:

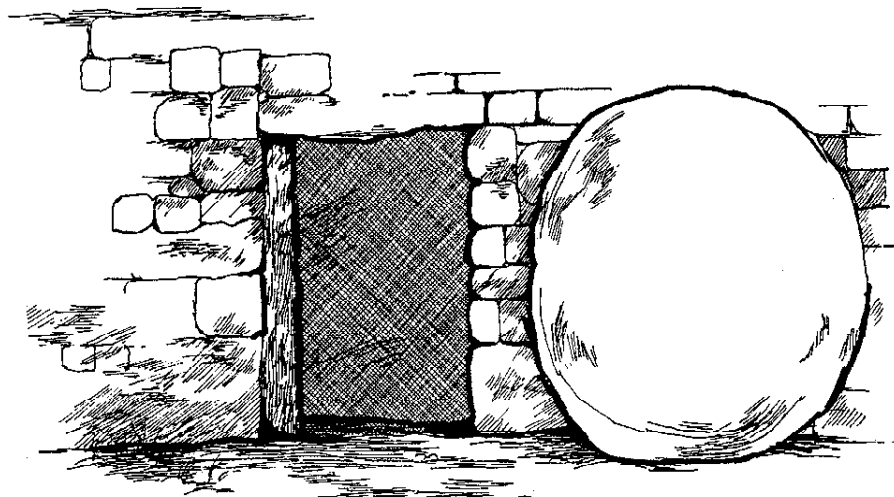
Egyrészt tudnunk kell, hogy a gyülekezet növekedése Istentől van. Isten az, aki Igéje és Lelke által megszólít, elhív, hitre segít embereket. A növekedés tehát Isten kezében van, az ő szuverén kegyelmétől függ. Ennek az Istentől való függésünknek mindig tudatában kell lennünk, és ez szüntelen imádságra ösztökél bennünket.

Másrészt – ahogy Pál mondja – Isten munkatársai vagyunk (1Kor 3, 9). Mint munkatársak felelősek vagyunk a gyülekezet növekedéséért. Felelősek vagyunk, hogy az Igét – ami Isten legfőbb eszköze a növekedésben – tisztán hirdessük és éljük meg mások előtt. De felelősek vagyunk azért is, hogy a szolgálatunk szeretetben történjen, azaz figyelemmel legyünk azokra, akiknek szolgálunk. Tehát az evangélium tartalmát meg nem változtatva, rugalmasnak kell lennünk a formákban, a módszerekben, késznek kell lennünk „mindenkinek mindenné” lenni, hogy mindenképpen megmentünk némelyeket (1Kor 9, 22)!

Reméljük, hogy lapunk bizonyágtételei segítséget és bátorítást jelentenek mindazoknak, akik komolyan veszik a gyülekezet növekedésében való felelőségüket!

Sípos Alpár Szabolcs
elnök

Áldott Húsvét ünneplést kívánunk minden kedves Olvasónknak!



Krisztus feltámadt!

Tartalom:

Dr. Keszi Krisztina beszámolója –	
Zambia természeti szépségei	2
A Luz család beszámolója Ecuadorból	2
Az aktuális téma – A gyülekezet „növekedése”	4
Németország – Ígéretes megbízatás	4
Állóvíz	6
Spanyolország – Növekedés problémák árán	8
Franciaország – Szőlő Normandiában?	9
Ecuador – Mások tanítására alkalmas emberek ...	10
Japán – Imádsággal növekszik a gyülekezet	12
30 új szék avagy „hányan jönnek el?”	14
Tanzánia – Isten védő szárnyai alatt	15

Zambia természeti szépségei

Az újságot rendszeresen olvasó testvérek a tudósításokon keresztül belelátottak az itteni nehézségekbe.

Ez azonban csak az egyik oldal. Isten sokféleképpen és gazdagon megáldja ezt az országot, hogy szerető szívvel másképp kárpótolja az itt élőket.

„Zambia the real Africa”... (Zambia az igazi Afrika) – lehet olvasni a turistákat csalogató szórólapon. És ez nemcsak csalogatás, hanem valóban így is van. Az északi és déli Luangwa völgy nemzeti parkjának extra állatvilága, ahol az „öt nagy” megtalálható: az elefánt, oroszlán, leopárd, bivaly, víziló, amik mellett a zsiráf, krokodil már említésre sem kerül, a kisebb nemzeti parkok gazdag állat- és madárvilága, a tájak érintetlensége, csendje, a világhírű Viktória-vízesés, mind-mind Zambia büszkesége.

Ezeket a nagyobb helyeken természetesen még én sem jártam, de Zambia bővülködik kisebb, nem olyan látogatott, mégis megejtően szép vízesésben és egyéb szép természeti helyben, ahová nekem is volt alkalmam eljutni egy-egy kirándulás keretében, némely helyre egyedül, némelyik helyre az országban máshol munkálkodó misszionárius-társakkal együtt.

Csisimba vízesés

Kasamától északnyugatra 35–40 km-re fekszik. Négy egybetartozó, de mégis hangulatában-látványában különböző részből áll. Mivel ez fekszik a legközelebb Kasamához-Mungwihoz, a távolabbi-középső részről idelátogató munkatársaknak is kedvelt kiránduló

helye. A víz tiszta és fürdésre is alkalmas. (1., 2. kép)

Meleg-forrás

Ez ugyan már távolabb fekszik, mintegy 230 km-re Kasamától déli irányban, de még mindig az északi részhez tartozó kirándulóhely, és ismerve az itteni távolságokat, nem számít igazán távolinak. A kisméretű, pálmákkal körülvett tavacska legmélyebb pontján is csak 70 cm-nyi, ezért is kedvelik a kisgyermekkel rendelkező családok. Bár a meleg víz nem tartalmaz kénes ásványi sókat, de a finom, puha homokon keresztül felbuborékoló meleg víz, mintegy pezsgőfürdő, kimondottan jól tesz az ízületeknek is. (3. kép)

Kalambo vízesés

Ez is az északi részhez tartozik, két ország, Zambia és Tanzánia határán fekszik. A rossz minőségű út, a nehéz megközelítés miatt ritkán látogatott a gyönyörű környezetben fekvő vízesés. A 221 méter magasról lezúduló Kalambo vízesés a második legmagasabb Afrikában, és kétszer olyan magas, mint a Viktória vízesés. (4., 5. kép)

Nkundalila vízesés

Ez a nagy északi út mentén található, még mindig északon, de már jóval távolabb, mintegy 470 km-re Kasamától. Mivel a fő útvonaltól beljebb esik, nem látogatott, pedig nagyon szép a mohával borított sziklákról, azok között lezúduló 70 méteres víz-zuhatag. (6. kép)

Nem kell szafarizni menni, hogy az aranyló-bíbor színű csodálatos naplementében gyönyörködjön valaki. Az is

igaz, hogy a földutak mentén nincs esti kivilágítás, még csak egyszerű utcai lámpa sem, de helyette vannak erősen ragyogó csillagok, és érdekes módon olyan közel, szinte a fej fölött, hogy az ember úgy érzi, ha a kezét kinyújtáná, akkor egyet el is érhetne.

A világ tele van kicsi és nagy, csodálatos, ámulatba ejtő dologgal, amelyek Isten hatalmáról, fenségéről és irántunk való gyengéd, személyes szeretetéről beszélnek.

Ahhoz, hogy észrevegyük, három dolog szükséges: 1. megállni, 2. felnézni és 3. csendben maradni. Ezt tanulnunk kell.

De bizonyosan nagy segítséget jelent, amikor a rohanás, hajsza egyre nagyobb, amikor egyik probléma jön a másik után és minden összekuszálódni látszik, amikor a sötétség egyre csak mélyül.

Mert Vele szemlélve a dolgokat lehet másképp látni. Mert így ragyogott át a keresztire feszítés sötétségén is Isten tökéletes, kikezdhethetlen szeretet-igazsága.

„Avagy nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak és úgy menni be az Ő dicsőségébe? És elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nekik minden írásokban, amik Őfelőle megíratnak” (Lukács 24,26-27.)

Így kívánok áldott húsvétot minden testvéremnek VELE, a Feltámadással!

*Testvéri köszöntéssel:
dr. Keszi Krisztina*

A LUZ CSALÁD BESZÁMOLÓJA ECUADORBÓL

Kedves Barátaink és Imatársaink!

Sok idő eltelt azóta, hogy utoljára jelentkezünk, aminek számos oka van, de a legfontosabb és egyben sürgős imakérés is, hogy nagyon leterheltek érezzük magunkat. Az előzményekről röviden: nagyon élveztük, sőt áldásként éltük meg a kissé rövidebbre szabott

otthon tett látogatást. Ám be kellett látnunk, hogy a Németországban és Magyarországon felvett életritmus áldozatot követelt. Gyakran kimerültünk és szem elől veszítettük a célt. Visszatérésünk után itt, Ecuadorban azonnal sok döntés és összejövétel várt ránk. Minden és

mindenki ránk zúdult. Karácsonyig minden erőnket beleadtuk a munkába, majd szabályosan össze-rogytunk, hogy karácsonytól újévig csak a feltöltődéssel törődjünk. Olvasás, imádkozás, játékok, kisebb kirándulások, jó ételek és rendszeres séták segítettek, hogy az új

évet új motivációval és céltudatosan kezdhesük. Januárban sok elmaradt munkát kellett bepótolnunk, úgyhogy csak most, februárban jutottunk lélegzethez és tudtunk az új feladatokra koncentrálni. Tényleg sajnáljuk és tudjuk, hogy ezt azért jelentenünk kellett volna ... ám ez nem mindig olyan egyszerű...

Álljon itt új beszámoló a munkáról, egyben a legújabb imakérésünk is.

A hét fénypontja: gyülekezetünkben, a „Puente de Amor”-ban vasárnap 10 hívőt kereszteltünk meg. Igazi ünnep volt. Megtérésük után egy 12 hetes tanfolyamot végeztek el, hogy ezután megtegyék a nagy lépést. Imádkozatok hitbeli növekedésükért! A gyülekezet folyamatosan növekszik. Vasárnap több mint 250 felnőtt vett részt az istentiszteleten, bár még mindig hiányoznak családok. Ezért is szükséges a gyülekezet átalakítása. Enriquével, a lelkésszel hetente egy délelőtti szervezeti kérdésekkel foglalkozunk és megpróbálunk a következő 2–3 hónapban könnyen áttekinthető és használható tervezetet előterjeszteni, amelyben helyet kap az evangélizáció, a közösség, a szolgálatok, a vezetőség és az istentisztelet.

Cotacacsiban a gyülekezetben minden a legnagyobb rendben folyik, pedig nagyon sok beteg és szegény ember jár oda, akik nem engedhetik meg maguknak, hogy részt vegyenek a szolgálatokban, inkább nekik lenne sok segítségre szükségük. Jelenleg hárman szenvednek különböző daganatos megbetegedésekben, és a rák nemcsak lelkileg vet fel bennük kételyeket, hanem anyagilag is padlóra küldi őket. Nem mindig egyszerű ez a helyzet sem a gyülekezetnek, sem a lelkészeknek, és már nagyon szeretnénk visszazökkenni a normális kerékvágásba.

Ibarrai missziós központunk már majdnem készen áll. Igazán nem sok van hátra. Az utolsó emelethez már elkészült a betonfedél. Az USA különböző gyülekezeteiből érkezett

30 keresztyénből álló csapat segített nekünk ebben is, ami sok áldással járó időszak volt. A központ elkészítéséhez kb. még 12.000 euró hiányzik. Tudjuk, hogy ebben az anyagilag rendkívül szoros időszakban meglehetősen nagy összegről van szó, de imádkozunk, hogy a lehető leggyorsabban megkapjuk a szükséges anyagiakat és 2009 augusztusáig készen legyünk. Az építkezés a sok gyülekezeti és missziói munka mellett mindig nagy teher. Imádkozzatok a szükséges anyagiakért!

A kecsua indián munka egyre inkább kiépül és az Erndwein család teljes erőbedobással végzi szolgálatát. Heiko kecsuául tanul. Jelenleg egy orvos-csapat járja az országot az USA-ból. Több kecsua faluban naponta kb. 300 embert ingyen megvizsgál, és gyógyszerekkel ajándékozza meg a betegeket. Ez Heikonak jó lehetőséget ad a kapcsolatteremtésre. Imádkozzatok nyitott szívekért!

Bibliaiskola: Ede szombatjai mindig munkával telnek meg. Általában 5 órát tart, sőt minden hatodik héten 11 órát. Mégis nagyon hálásak vagyunk a bibliaiskola kb. 70 és az államilag elismert ág kb. 20 diákjéért, akik közül az elsők ebben az évben végeznek. Ede jelenleg egy új tanfolyamot készít elő „Az ószövetségi prófétai megbízatás és tanítás megértése és alkalmazása” témában. 3000 oldalt kell elolvasnia különböző könyvekből, és egy kb. 100 oldalas tananyagot kell összeállítania. Majdnem minden szabadideje rámegy, de sok örömet okoz neki ez a munka.

A farsangi időszakban ifjúsági tábor rendezünk, ahová kb. 130 fiatal várunk. Két teljes napot tölt be a program az „Istennek nem hősökre van szüksége, hanem téged akar” témában. Változatos programot állítottunk össze sok játékkal, bibliórakkal, közös imádkozással stb. Imádkoztatok, hogy a munkatársak jól megértsék feladataikat, és a sok fiatal szánja oda az életét Isten szolgálatára.

Gyermekeink: Nagyon boldogok vagyunk, hogy a német távoktatás jól működik, Mirjam és Marlene továbbra is jól tudja követni. Benit év közben felvették itt egy ibarrai iskolába, ahol az iskolai előkészítőbe jár. (Ez itt már az első osztály.) Nagyon büszke rá és örül, hogy nemsokára együtt olvashat és írhat a nővéreivel. A gyerekeknek sürgős szükségük van viszont sportolási és zenetanulási lehetőségekre, amire keressük a megoldást.

Imádkoztatok, hogy olyan jó lehetőséget találjunk, ami mindenkinek örömet okoz, és belefér a napi és heti időbeosztásunkba. Márk néha kimarad ebből-abból. Nemrég is ismerősök látogattak meg, és az egész hétvégét nálunk töltötték. Egy négyéves és egy hatéves kislányuk van és szombat este ún. filmestet rendeztünk, amikor mindketten kikereshettek maguknak egy-egy filmet. A mi lányaink természetesen határozott ötletekkel álltak elő és először a hercegnős filmeket választották ki. Válogatás közben Márk odament Gyöngyihez és nagyon halkán a fülébe súgta: – Mama, mondd meg nekik, hogy Tarzan filmünk is van! – Imádkoztatok, hogy gyermekeink szépen fejlődjenek és a missziói munkát ne teherként vagy áldozatként éljék meg, hanem mindig nyereségnek és áldásnak!

Sokat imádkoztatok Gyöngyiért! Nagyon kimeríti a távoktatás, a háztartás és az asszonykör stb. Mindig nagyon fáradt és már pajzsmirigyvizsgálatot is végeztettünk, ám ott minden rendben. Úgy tűnik, „csak” krónikus kimerültségről van szó.

Köszönünk minden adományt és imádságot, minden ránk-gondolást és együttérzést, minden e-mailt, levelet, csomagot stb. Maradjatok meg a világmisszióban, mert ez Isten szívverése!

Ede, Gyöngyi, Mirjam, Marlene, Benjamin és Márk

A gyülekezet „növekedése”

Kedves Olvasó! Melyik fához hasonlítható az ön gyülekezte és melyik fához szeretné, hogy hasonlítson?

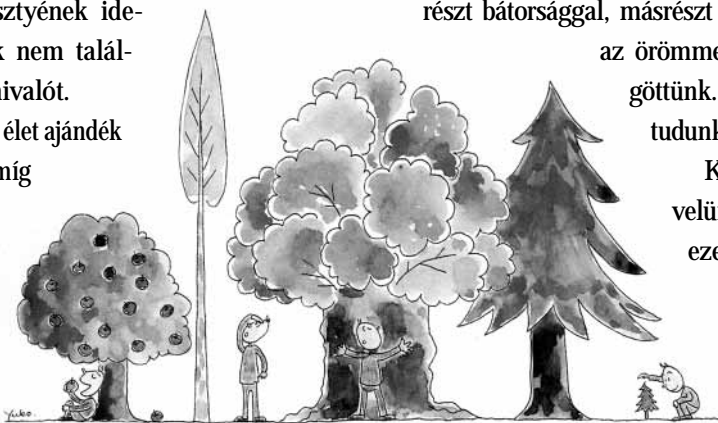
A gyülekezetalapítás és -építés a Liebenzelli Misszió egyik szívügye. Misszionáriusainknak kereken 60%-a dolgozik ezen a területen. Képzések és tanácsadás révén további 20%-uk, tehát összességében a misszionáriusok 80%-a vesz közvetetten részt a gyülekezetalapítás szolgálatában. Ennek ellenére nincs sajátos „liebenzelli gyülekezet-modell”, még kevésbé „liebenzelli gyülekezetnövekedési modell”.

A gyülekezetnövekedés szoros kapcsolatban áll az élettel, az élet pedig mindig megfoghatatlan, saját erőből létre nem hozható ajándék. Ezt láthatjuk az Újszövetség testről, nyájról vagy szőlővesszőről szóló példázataiból is.

Nem titok, hogy a témában íródott szakirodalom sok példát és hasonlatot vesz a piacgazdaság területéről. Egyes keresztyének idegenkednek ettől, mások nem talál-
nak ebben semmi kivetnivalót.

Egyesek inkább a lelki élet ajándék voltát hangsúlyozzák, míg mások az Apostolok cselekedeteinek tervszerű, céltudatos munkamódszerét emelik ki.

Fontos megemlíteni, hogy a valódi lelki



növekedés gyümölcse önmagunk odaszánása Isten hatalmas országának építésére. A növekedésnek ezen túl különböző dimenziói vannak: mélység, magasság és szélesség. Rajzolónk szemléletesen ábrázolta ezt a folyamatot. Így működik az életben is: a gyökérzet teherbírása – a Krisztusban és az általa történő meggyökerezés – a viharban mutatkozik meg.

A növekedés nagyon különböző tényezőktől függ. Misszionáriusaink beszámolóit ezért olyanok számomra, mintha bepillantást kapnánk Isten egész világra kiterjedő kertjébe.

Ide tartoznak mind Normandia szőlői (Laffin család), mind a Beck családnál hihetetlenül gyorsan felnövekedett fa Minaminóban.

Önök közül nemrég sokan imádkoztak ezekért az új ültetvényekért. Nagyon köszönjük plántáló munkánk e fontos támogatását.

Megvan az ideje az ültetésnek és az aratásnak. Ez egyrészt bátorsággal, másrészt alázattal tölt el. Szenvedéssel és az örömmel teli idők egyaránt vannak mögöttünk. A növekedés azt is jelenti, hogy tudunk várni.

Köszönöm, hogyha az új évben is velünk tart és érdeklődésével kíséri ezeket a növekedési folyamatokat.

Szívélyes üdvözlettel:

Martin Auch
missziói igazgató

NÉMETORSZÁG

Ígéretes megbízatás

Az első keresztyén gyülekezetek nagyon gyorsan növekedtek, s annak ellenére, hogy tiltották, sőt üldözték a keresztyéneket, néhány nemzedék alatt meghódították az egész ókori világot. Bár keresztyének és gyülekezet-alapítók vagyunk, itt, Berlinben még nem üldöztek és nem tiltották be a munkánkat, sokan mégis furcsán néznek ránk vagy kinevetnek bennünket, amikor arról beszélünk nekik, hogy miért élünk itt, a fővárosban, mi igazán fontos nekünk, miben, kiben hiszünk, és mit keresünk itt.

Épp tegnap történt, hogy meghívtam a lakásomba az edzés után az egyik egyesületi társamat. Először megköszönte, de elutasította a meghívásomat. Ám amikor megtudta, hogy még 20 percet kellene várnia a buszra, mégis eljött. Látszott rajta, hogy kicsit feszült és ideges – hisz’ nem lehet tudni, mi várhat rá egy ilyen „kegyes lelkész” társaságában.

Kicsit nyugtalanul járkált fel-alá a lakásomban, miközben rácsodálkozott néhány dologra. Nemcsak a falon lévő igevers, hanem a gyülekezeti te-

rem falára függesztett kereszt is felvetett benne néhány kérdést. És – mint ez már gyakran előfordult – kiderült, hogy benne is egészen más kép él az egyházzal és a gyülekezetről, mint amit a Biblia alapján jónak gondolunk és megvalósítani szeretnénk. Az itt élők többségében nagyon sok az előítélet a keresztyénséggel szemben. Éppen ezért nagyon skeptikusan kezelnek minden olyan kérdést, ami a hittel kapcsolatos. Túl sokáig tartott az az időszak, amikor az egykori Kelet-Németország területén ilyenekkel tömték az emberek

fejét: „A keresztyénség és a hit bolondság, csak a gyengéknek és ostobáknak való.” De nemcsak ezért olyan nagy feladat ebben a környezetben meggyőzni az embereket az ellenkezőjéről.

„Hogyan juthatnak hitre manapság az emberek?” Ha ebben a kérdéskörben statisztikákat vizsgálunk, megállapíthatnánk, hogy az emberek többsége nem az egyházi programok révén, hanem emberi kapcsolatok (barátok, család, kollégák stb.) segítségével jut el Krisztushoz. Fontos, hogy élő hitű, hiteles keresztyén életvitelű embereket ismerjenek meg. Mindig az Isten által átalakított és megváltozott élet a legmeggyőzőbb bizonyíték arra, hogy Ő él és a szeretet hatalmas Istene.

Épp ezért nagyon fontos a gyülekezetalapító munkánk során, hogy emberi kapcsolatokat, barátságokat ápoljunk, és bizalom alakuljon ki a körülöttünk élőkben. Missziós munkánk alapja a bizalom.

Természetesen mi is szervezünk programokat, ahová sokakat meghívunk. Ezek az alkalmak az szeretnének megmutatni, hogyan is éli meg hitét a keresztyén. Ezek az estéken a multimédia eszközeit felhasználva interaktív módszerekkel tartunk – igazából posztmodern – istentiszteletet, de az a legfontosabb, hogy elhangozzon a tiszta bibliai üzenet is. A program kidolgozásában mindig odafigyelünk arra, hogy a gyülekezeten kívülieknek milyen kulturális igényeik vannak. Ez a növekedésben lévő gyülekezet egyik ismertetőjegye:

Az emberek igényeire, szükségleteire odafigyelő evangélizáció

A gyülekezet egyik legfontosabb célja az olyan evangélizáció, amely választ ad a célcsoport kérdéseire és szükségleteit kielégíti. Az evangélizáció ez esetben a „jó hír” továbbadását jelenti, és összekapcsolja a hétköznapi, gyakorlati élet kérdéseivel.

imádság; tiszta evangélium (egy növekedésben lévő gyülekezetben mindig lelkesen, a Szentlélek erejével, provokatívan, korlátlanul, emberi és mai nyelven kell szólnia az evangéliumnak).

Őszinte kapcsolatok

Nemcsak az a lényeg, hogy Isten Igéjéről beszéljünk, azt mások is hallgassák, hanem meg is kell élnünk a hitünk igazságait – a hétköznapokban. Ez a kölcsönös odafigyelésben, kölcsönös segítségadásban, az együtt ünneplésekben, az együtt nevetésben, a közös szomorúságban nyilvánul meg. A gyülekezetnek olyan helylyé kell válnia, ahol Jézus szeretete gyógyító erejének az emberi kapcsolatokban kell megnyilvánulnia. Ez nemcsak a keresztyének közötti kapcsolatokra vonatkozik, hanem a kívülállók felé is így kell viselkednünk.

Érett szolgálattelvők

Az élő gyülekezetnek nagyon sok szolgálattelvőre van szüksége, akik lelkesen készen állnak arra, hogy Istentől kapott adottságaikkal szolgáljanak másoknak.

Célirányos szervezeti felépítés és programok

Minden egyes tevékenységet és programot a célnak kell alárendelnünk. A gyülekezet felépítése valóban a gyülekezet növekedését szolgálja? Ha igen, akkor milyen tevékenységet kellene javítani, mit kell kibővíteni? Ha nem, akkor mit kell megváltoztatnunk? Vagy talán a létjogosultságunk is kérdéses?

Célratörő gyülekezetvezetés

Szükség van olyan lelki vezetőkre, akik gondoskodnak arról, hogy a gyülekezet tagjai felvértezve, lelkesen, felkészülten tölthessék be Istentől kapott feladatukat. Nem csupán a feladatokat és célokat kell kijelölniük, hanem mindezek véghezviteléhez lelkesíteni, motiválni is kell a gyülekezet tagjait. Példát kell mutatniuk. Hitük megélésében, a feladatok átadásában, felosztásában a szolgálattelvők erejét kell szem előtt tartaniuk.



Vattacukor-készítés

Munkánk egyik fontos része, amit a Máté 28-ban, a missziói parancsban is olvashatunk: „Menjetek el...!” Az Isten nélkül élő emberek aligha jönnek el önszántukból egyházi rendezvényeinkre. Ezért mi megyünk el oda, ahol találkozhatunk velük, ahol megismerhetjük őket, ahol barátságokat köthetünk, amivel felkelthetjük bennük az érdeklődést a keresztyén hit iránt. Ezért járunk például röplabdázni, focizni, edzésekre vagy épp mamakörbe.

Mit tartunk még fontosnak a gyülekezet növekedése szempontjából?

Őszintén megélt hitélet

Őszinte hitélet és *Isten iránti szeretet* (bizalom Istenben és lényének visszatükrözése); *a gyülekezet szeretete* (valóban én is Krisztus testének tagja vagyok?); *az elveszettek iránti szeretet* (tudom Isten szemével nézni azokat is, akik még nem ismerik Jézust?); *Isten Igéje iránti szeretet*,

Lelkesítő igehirdetések

Teljesen mindegy, hogy egy istentiszteletnek milyen keretei, milyen formája van. A lényeg, hogy az üzenetnek lelkesítő hatása legyen. A prédikációnak érintenie kell az Igét hallgatók hétköznapi problémáit. De mindig el kell hangoznia a Krisztus melletti döntésre való felhívásnak is.

Bibliakörök

Minél nagyobb lesz egy gyülekezet, annál fontosabbnak tartjuk kisebb csoportok létrehozását. Itt nyílik

lehetőség a személyes kérdések feltárására, a lelki közösség megélésére, más keresztyének megismerésére, az egymás tapasztalataiból való épülésre, az egymásért való imádkozásra. Itt van lehetőség a Bibliából olvasottakat összekapcsolni a bibliakör tagjainak hétköznapi életével. Ezek olyan kis csoportok lehetnek, ahol a testvéri közösség és a barátság között csak keskeny határ húzódik.

Szeretnénk a lehető legtöbbet nyújtani, kreatívak és bátrak lenni. Nem akarunk egy alkalmat vagy

lehetőséget sem elszalasztani, amikor Jézust hirdethetjük. Célunk az, hogy Isten népe növekedjék!

„Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass! ...Mert nekem sok népem van ebben a városban.” (ApCsel 18,9–10.) Milyen hatalmas ígéret!

Nikolai Bolanz

Nikolai Bolanz: *érettségi után teológián tanult. 2006 szeptembere óta a Berliini Városmisszióval gyülekezet-alapító szolgálatban vesz részt.*

Állóvíz

Mire gondolunk, ha ezt a szót halljuk? Mi jut eszünkbe? A családommal már 6 éve dolgozunk misszionáriusként Schwerinben (Mecklenburg tartományban). De ha már 6 éve itt vagyunk, akkor miért épp ezt a címet választottam? Semmi sem történt a mögöttünk hagyott években? Missziói munkánk semmi gyümölcsöt nem termelt?

Dehogynem! Az elmúlt másfél évben segíthettem például a schwerini gyülekezet 100 éves évfordulójának előkészítésében. Ez idő alatt részletesen megismertük az elmúlt száz év történéseit.

Nagyon érdekes volt végigolvasni, mennyi mindent tett Isten ez alatt a 100 év alatt. Egész kis lépésekkel kezdődött minden. Eleinte néhány hívő keresztyén jött össze azért, hogy együtt imádkozzanak. Az első evangélikációs alkalmakat sörfőzdékben és vendéglőkben tartották. A gyülekezet hivatalos élete 1908-ban kezdődött, amikor beiktatták első lelkipásztorukat. Aztán nagyon nehéz, de igen jelentős évek következtek a gyülekezet életében. Az I. és a II. világháború váltakozva hozott növekedést és csökkenést a gyülekezet létszámában. 1908 és 1933 között összesen 7 lelkipásztor építette a schwerini közösséget. 1913-ban kaptuk meg gyülekezeti háznak (Schwerin Schelfstadt nevű városrészében, a Ziegenmarkt 4. szám alatt).

A nyolcadik lelkipásztor 1933-ban érkezett, és 1961-ig, egészen 59 éves

korában bekövetkezett haláláig szolgált itt. A gyülekezet tagjainak száma egyre csökkent, amiben nagy szerepe volt a különféle politikai korszakoknak. 1937-ben a schwerini gyülekezet 60 tagot számlált, amihez jöttek a kisebb körzetek. A II. világháborúban ez a szám jelentősen csökkent, majd a háború után ugyanilyen látványosan növekedett. 1947 és 1950 között az áttelepülők érkezésével nagyon megnövekedett a gyülekezet. Így 1950-ben már 170-re nőtt a lélekszám, sőt 15 külső kerülettel gyarapodtak.

Ám 1999/2000-ig állandóan erős csökkenés volt tapasztalható. A 60-as évek végén ugyanis a gyülekezet 70 százaléka 60 év felett volt. A 80-as években ennek következtében a lelkészeknek nagyon sok temetést kellett tartaniuk.

Az NDK-s időkben betiltották a fiatalok körében az evangélikációs munkát. Ha mégis evangélikációra került sor, számos engedélyt kellett beszerezni.

10 évvel ezelőtt a gyülekezet mintegy 50 főt számlált. Ebben a nagyobb halálozási aránynak és a külső kerületek megszűnésének volt nagy szerepe. Komolyan elkezdtük törni a fejünket, hogyan tovább, és nekikezdünk egy program kidolgozásának.

Íme, a megállapításaink, amikre jutottunk:

- egyházhoz tartozó csoportnak tekintjük magunkat;
- keresztyéneket szeretnénk hitükben bátorítani és erősíteni;

- szeretnénk nyitottak lenni azok felé, akik még nem hisznek;
- szeretnénk Jézus Krisztushoz hívni az embereket;
- abban szeretnénk segíteni, hogy Krisztus tanítványai legyenek;
- gyülekezetünkben szeretnénk lelki otthont biztosítani a megtérőknek.

A Gnadaui Közösség schwerini gyülekezet missziói beállítottságú volt és az is maradt. Családommal együtt ezért dolgozunk itt, Schwerinben 2002 óta missziói munkában.

- sportprogramokat szerveztünk missziós céllal (gyermektorna, foci, röplabda);
- bekapcsolódtunk a gyülekezet gyermekek közötti szolgálatába;
- 2003 óta missziós ifjúsági istentiszteleteket tartunk;
- 2005-ben kezdtük meg „a halász barátai” elnevezésű gyermekmunkát;
- 2007 óta van mamakörünk, nyaranta pedig élménytábort rendezünk a gyerekeknek;
- 2008 óta havonta egyszer „élményestet” is szervezünk a gyerekeknek;
- 2008 februárjában az egyik itteni általános iskolával közösen előadtunk egy musical-t 35 gyerekkel. A „Bárka akció” című darabot júliusban háromszor adtuk elő, egyszer a schwerini állatkert szabadtéri színpadán is;
- 2008 novemberében egy kamaszkört indítottunk;

– 2009 februárjától dolgozunk a második programunkon az általános iskolában.

De akkor miért ez a cím: „Állóvíz”?

1999/2000-ig a gyülekezet tagjainak száma egyre csökkent, azóta azonban nem változott. Ma már nem olyan vonzó dolog az itteniek számára a mecklenburgi közösséghez tartozni. Nem úgy, mint a gyülekezet alapításának éveiben! De az utóbbi években több mint tíz újabb tagja lett a közösségünknek. Sajnos, ez a tagfelvétel nem nagyon látszik statisztikai kimutatásainkban, hiszen az idősebbek sorban meghalnak, így a gyülekezet létszáma nem növekszik, hanem stagnál.

Nem lehet tudni, mennyi időnek kell még eltelnie ahhoz, hogy a gyülekezethez csatlakozók száma meghaladja az eltávozók számát. Nagyon sok fiatal költözik el a városból, mert tanulni szeretne, vagy mert másutt talál munkát. Bár nem rajongok a statisztikákért, ez az „állóvíz” mégis arra bátorít, hogy tovább folytassuk missziós munkánkat.

A családommal együtt otthon érezzük magunkat ebben a városban, és hálásak vagyunk az itteni testvéri közösségért is. Nagyon jó érzés nap mint nap találkozni az itteni missziói lelkületű keresztyénekkal.

További információk találhatóak az interneten: www.lkg-schwerin.de

C-pont ifjúsági istentisztelet

2008 szeptemberében tartottuk a huszadik ifjúsági istentiszteletet. Klaus Göttler, az EC misszió egykori

missziós vezetője prédikált. 220 fiatal jött el. 5 éve tartunk ifjúsági istentiszteleteket, de eddig erre az alkalomra jöttek el a legtöbben. Ezt az istentiszteletet szeretnénk az egész városra kiterjeszteni és aliánsz ifjúsági istentiszteletté tenni. Az a törekvésünk, hogy a fiatalok és a serdülők a város gyülekezeteiből ne csak részt vegyenek ezeken, hanem az előkészítésbe is bevonjuk őket, még nem járt sikerrel. De a 2009-re tervezett programjainkat már elkészítettük, és örömmel munkálkodunk tovább!

Információk: www.c-punkt-jugo.de

Reach Meck-Pom 2008

A 2008-as nyár fénypontja megint a „Reach Meck-Pom” elnevezésű rendezvény volt, melyet serdülőknek és fiataloknak tartottunk. Három éve én lettem ennek a programnak a felelőse és még mindig egyre többen jönnek el rá. 80 fiatal vett részt az ötnapos schwerini előkészítő kongresszuson. A tartományon belül (Mecklenburg-Előpomeránia) nyolc helyszínen került sor missziói rendezvényekre. Öt színhelyen gyermekalkalmak voltak, a többi három helyen pedig gyermekeknek, serdülőknek, fiataloknak és nyugdíjasoknak szóló programokon lehetett részt venni.

A kongresszus schwerini előadója Joachim Böker, a Liebenzelli Misszió németországi missziós csapatának tagja volt. Arra bátorított bennünket, hogy úgy vegyünk részt ezekben a feladatokban, mint akik történelmet írnak. A különféle programokkal összesen 200 gyermeket, jó néhány nyugdíjast és fiatalt tudtunk elérni.

A 2009-es előkészületek már javában folynak. Az előkészítő kongresszus főelőadója Klaus-Dieter Mauer, a liebenzelli misszió németországi csapatának vezetője lesz.

www.reachmeckpom.de

Országos Kertészeti Kiállítás 2009

A 2009-es év egyik legnagyobb rendezvényét reméljük ettől a programtól, amely áprilistól októberig lesz látogatható Schwerinben, a tartomány fővárosában. A történelmi és szabadkeresztyén egyházakkal közösen fogunk „a partmenti templom”-nál tevékenykedni, amely addigra elkészül.

Egész napos programokat tervezzük, ami nekünk teljes erőbedobással végzendő missziós munkát jelent.

Aki eddig még nem látogatott el Schwerinbe, annak a kertészeti kiállítás alkalmával április és október között mindenképpen el kell jönnie. Szeretettel várjuk szép városunkba!

www.kirche-am-ufer.de

Christoph Scharf

Christoph és Inka Scharf; Berlin-Spandaban, illetve Anklamban születtek; öt gyermekük van; ápolóként dolgoztak, majd elvégezték a Liebenzelli Misszió teológiai szemináriumát; 2002 óta dolgoznak Schwerinben a missziós programok felelőseiként az ottani gyülekezeten belül, munkájuk leginkább Schwerin egyik belvárosi kerületére, Schelf-stadtra összpontosul.



A Meck-Pom akcióban részt vevő fiatalok

Növekedés problémák árán

A bibliaóra ma a tervezettnél tovább tart. Éjjel fél tizenkettő van, és még mindig Júliával beszélgetek*. Romániából jött és kislányával együtt végigkúszkódte az előző évet Spanyolországban. Úgy tűnik, a problémáinak soha nem ér a végére. Éjjeliőrként dolgozik különböző településeken, ezért gyakran éjszakákat nem alszik. Gyakran nem tudok neki tanácsot adni, amikor munkaadói nem fizetnek vagy arcátlanul kihasználják. Most volt férje akarja meglátogatni, és nem tudja, hogy fog végződni a látogatás. Jó néhány embert hozott már a gyülekezetbe, akik azóta Jézus mellett döntöttek.

Andrea Ecuadorból érkezett. Miután ő és családja elveszítették lakásukat, a banknak még mindig 75 000 euróval tartoztak. Ráadásul a férje is elhagyta. Ezek a problémák és különösen hatéves kislánya vezették a gyülekezetbe, aki Istenről kérdezgeti és közös imádság nélkül sohasem alszik el.

Conchi* teljesen tanácstalan. Menyének ismét új barátja van, és foly-

ton beleköt a fiába, aki majdnem egy év után végre talált munkát. Sértések hangzanak el az udvaron. Akarva-akaratlanul sok szomszéd hallja az ordítást. Conchinak nagy erőre van szüksége, hogy fiát visszatartsa a verekedéstől, mert az ismét börtönt jelentene, hiszen büntetett előéletű. Conchi aggódik az unokájáért is. Miután megtudta, hogy a menyé visszaeső kábítószeres és a négyéves gyereket magával vitte a drogkereskedőhöz, meg akarta szerezni a gyámságot. A gyerek ellátása egyébként is sok kívánnivalót hagy maga után.

Pedro* még sohasem jött el a gyülekezetbe. Fejbőre alatt öt acéllemez található. Valószínűleg részegen verekedést robbantott ki, és két testőr kegyetlenül összeverte. Amikor nyáron meglátogattam a kórházban, rám nézett kékre vert szemével, és így szólt: „Szeretnék elvonó kúrára menni”. Kérlek, imádkozzatok, hogy valóban el is menjen!

Oscart* agyadaganattal műtötték. Isten csodálatosan megőrizte. Nagy kérdés számára, hogyan fizeti vissza

a jelenlegi gazdasági helyzetben az 1200 euro jelzalog kölcsönét.

És még hosszan sorolhatnánk az eseteket.

Amikor a gyülekezet növekedéséről beszélünk, tulajdonképpen mit is szeretnénk? Szép, nagy gyülekezetet, amit mutogatni lehetne? Ehelyett megoldhatatlannak látszó problémákkal küzdő emberek gyűlnek körülöttünk, és néha ilyen és hasonló megjegyzéseket hallottam a gyülekezetben: „Ha nem lennének problémáitok, senki sem ülne itt.”

Ezért is nyer új értelmet a „miért engedi Isten mindezt megtörténni?” kérdés. Igaz, hogy az Úr jósága megtérésre hív. Az is igaz, hogy sokan az ilyen súlyos élmények hatására bezárkóznak, és lelkibetegek lesznek. Ám azt látjuk, hogy a gyülekezet növekedését olyan problémák váltják ki, amelyeket saját erőből képtelenek vagyunk megoldani.

Az életben nem létezik biztonság. A legbiztonságosabb az, ha Jézusért mindent kockára teszünk, amíg még tehetjük. Hiszen tőle kaptuk az ígé-

retet: „Az Úr, ő az, aki előtted megy, ő lesz te veled; el nem marad tőled, sem el nem hagy téged: ne félj és ne rettegj!” (5Mózes 31,8; Károli ford.)

Theo Hertler

* a neveket megváltoztattuk.

Theo és Carolin Hertler, négy gyermekük van, a teológiai képzés előtt Theo gépészlakatos, Carolin ápolónő volt. 1996 óta vesznek részt Spanyolországban a gyülekezetplántálásban. Theo a liebenzelli misszionáriusok csoportjának a vezetője.



Szőlő Normandiában?

(A magyar olvasó nem tudhatja, mennyire jellemző Normandiára az alma és mennyire nem jellemző a szőlő. Mintha Szabolcsban akarnának alma helyett mindenáron szőlőt ültetni!)

A coutances-i „CEP” története

Evangélikus gyülekezet ebben a városban? Beszélgetőtársaink hitetlenkedve rázzák a fejüket. A mi városunkban, ahol a büszke katedrális áll, ami ebben az évben ünnepli fennállásának 800. évfordulóját? Tény, hogy a La Manche csatorna környékén áll két-három kis evangélikus-református templom, na de Coutances-ban?

Új gyülekezet, ráadásul növekszik? Ezen a mélyen hagyományörző környéken? Az lehetetlen! Mintha valaki szőlőt akarna ültetni Normandiában...

A kísérlet sikerült. Három évvel ezelőtt az új gyülekezeti központ felszentelésére kaptuk a szőlőtönket (franciául „cep”, a „Centre Evangélique Protestant” kezdőbetűi). Napsütötte helyen ültettük el. Azért, hogy később még egyszer átültessük és a végleges helyére kerüljön. Karókkal és drótkerítéssel óvtuk. Nem felejtettük viszszaültetni sem. Múlt ősszel hozta az első fürtöket. Mégpedig egy esős nyár után...

Alkalmas hely

Még jól emlékszünk, hogyan jártuk be első alkalommal a coutances-i piacot akkor, 18 évvel ezelőtt. Hol fogjuk megtalálni a helyünket a nyelvtanulás után? Hol kezdjük a munkát? A kikötővároska, Granville rakpartja mögött vagy a coutances-i katedrális árnyékában? Imádkoztunk, vártunk. Isten mindent előkészített. Normandiai keresztyének régóta imádkoztak ezért a városért. Meglepetésre a coutances-i ajtók kinyíltak: egy megfelelő lakás, bátorító kapcsolatok a polgármesterrel és a katolikus püspökkel. És egy kis terem a város közepén: szerény kezdet után a saját falaink között. Az emberek érdeklődtek Isten Igéje iránt, éheztek a szeretetére. Nem sokan, csak egy ma-

roknyi ember. Ám elegendő egy istentisztelethez. Először kéthetente, majd hamarosan minden vasárnap. A karácsonyi ünnepre telt házunk lesz! A gyerekeinkkel szaporodtak a szerény alkalmak is: gyerekóra, serdülőcsoport, ifjúsági csoport. Lassan, de biztosan. Mígnem észrevettük: a családi helyiségekben épphogy elférünk. Itt egy gyülekezet nem tud tovább fejlődni. A székhelyváltás képtelenség volt. Új építkezés az ipartelepen új kockázattal járt volna. Először a városvezetés nem túl lelkesen állt mellénk. De a második telekajánlatuk telitalálat volt. Itt nem zavarunk senkit, itt van parkolóhely, itt egyszerűen és célszerűen lehetett építkezni. A kastélyrom látóvolságban emelkedik és megadta az új helyünk nevét („Château de la Mare”). 500 évvel ezelőtt máglyán égették el az akkori várurat evangélikus hite miatt... Hogy szégyelljük magunkat a „klímaváltozás” miatt! Hála Istennek érte!

A szükséges keret

A szőlőtő nő. Az ágai szerteágaznak és mind messzebbre nyúlnak. Mindig újabb emberek fogadják el a meghívást az új alkalmakra. A legújabb: találkozó a kávézóban, havonta egyszer csütörtök délután. A meghívás kötetlen beszélgetésre szól egy érdekes témáról a szépen terített asztalok mellett. Ehhez azonban munkatársakra is szükség van. Az anglikán gyülekezet (az angol evangélikus egyházból keletkezett) bekopogtatott hozzánk, hogy használhatnák-e az épületünket alfa-kurzusuk számára. Mennyi bérleti díjat kérünk? Ilyen dolgokban nem lehet egyedül dönteni.

Új kérdések merülnek fel, új ötletek születnek. Az ágak tovább ágaznak és hosszú hajtásokat nevelnek. Itt az idő, hogy a fiatalabb ágaknak nagyobb támaszt adjunk. Karókkal, dróttal... Az új épület után a növekvő gyülekezetnek bizonyos szervezeti formára is szük-



sége van. Alapszabályzatra, tagságra, vezetőségre. Francia földön államilag bejegyzett vallásos egyesület formájában működhetünk. Támaszkodhatunk a szabad testvérgyülekezeteknél bevált szervezeti formákra. 2008. január 8-a emlékezetes dátum gyülekezetünk rövid történetében: 25 tag írta alá a „CEP de Coutances” gyülekezeti szabályzatát, és ez volt az első taggyűlésünk. A gyülekezet vezetőségét négy választott előljáró alkotja (köztük a lelkész/miszionárius), akiket ünnepi istentisztelet keretében iktattak be hivatalosan tisztségükbe. A szervezeti kapcsolódás a liebenzelli misszió franciaországi ágához és az egész országra kiterjedő „Fédération Evangélique de France-hoz (FEF) (Francia Evangéliumi Szövetség)” természetesen adódott. Nagyon örülünk a növekvő bizalomnak a német és a francia missziói szervezetek között.

A hűséges ápolás

Minek köszönhető ez a növekedés? A misszió számtalan ismert és ismeretlen barátjának? Vagy annak, hogy már régóta foglalkozhatunk a térségben egyes emberekkel? Vagy hogy

termeinkben otthont adhatunk nekik? Normandia a rendszeres esőzésnek köszönheti rétjeinek friss zöld színét. Köszönet mindnyájatoknak, akik „öntözésekkel” hozzájárultatok a növekedéshez.

Am a fejlődést Isten adja. Az Ő napja nélkül nem érne be egyetlen gyümölcs sem. Kegyelmesen meghallgatta a sok imádságot, ami évek során hangzott a kis coutances-i ültetvényért. Azt akarja, hogy az emberek üdvözljenek, hogy Jézushoz, az igazi szőlőtőhöz kapcsolódjanak – mi csak gyenge eszközők vagyunk a kezében ehhez...

Még sok a tanulnivaló: hogyan enyhítsük a szükségét, hogyan ápolhatnánk a legjobban a kapcsolatainkat és hogyan vezessük a munkatársainkat. Van egy francia gyakornok házaspárunk is, Sam és Sara három gyermekükkel, akiket elmúlt ős óta gondjainkra bízta két évre. A munka egyre növekszik. Még akkor is, ha talán lassabban, mint máshol a világon.



Ugye mostanában hallottunk a klímaváltozásról és globális felmelegedésről? Nemsokára szőlőt is ültethetünk Normandiában...! Gloire á Dieu! – Dicsőség Istennek!

Norbert Laffin

Norbert és Susanne Laffin. Hatgyermekük van. Érettségi után a liebenzelli misszió teológiai szemináriumán tanultak. 1988 óta élnek Franciországbban, először Párizsban nyelvtanfolyamon vettek részt, majd 1990 ősze óta a normandiai Coutances-ban gyülekezetépítés a feladatuk. Susanne ápolónő.

ECUADOR

Mások tanítására alkalmas emberek

Gyülekezetépítés Ibarra nagyvárosban

Az összeomlás szélén álltam. Gyülekezetünk nagyon gyorsan szaporodott, ami együtt járt a növekedés minden fájdalmával. Egy éve még tíz emberből álló házi csoportot látogattunk a város szegénynegyedében, most pedig vasárnap reggelként több mint nyolcvan járnak az istentiszteletre. Sokan ismerték meg Jézust és fogadták el Megváltójuknak és életük Urának. Sok teendőnk adódott és sok minden nyomta a vállamat: házicsoportok, látogatások, prédikációk, lelkipozozás, tervezés... Ráadásul ezek csupán a belső gondok voltak, ehhez jött még a nagy kérdés, hogyan jussunk el ahhoz a több ezer emberhez, akik még nem hallották az evangéliumot. Erőm végéhez értem, kifogytam az ötletekből és minden tettvágyam elpárolgott. Tudtam, hogy ez nem mehet így tovább. Segítségem volt szükségem, olyan keresztyénekre, akik együttgondolkoznak, terveznek, imádkoznak, vezetnek és mindent megtesznek gyülekezetünk boldogságáért és növekedéséért.

Éppen ezen a reggelen olvastam ezt az életemet megváltoztató kis történetet egy vezetésről szóló könyvben: egy turistacsoport megpihent egy festői angol tengerparti faluban, hogy élvezzék a kilátást. A szűk, csaknem néptelen utcákon sétálva egy idős emberrel találkoztak, aki kedélyesen üldögélt kis háza előtt és élvezte a délutáni napsütést. Az egyik turista lekezelően megkérdezte tőle: „Születtek már ebben a városban kiemelkedő emberek?” Erre az idős férfi megfontoltan így felelt: „Nem, itt csak csecsemők születnek.”

Ügyes, éppen a helyzetemre illő válasz: a felelős munkatársak és vezetők nem születnek, hanem belenőnek a feladatokba. A fiatal keresztyénekbe „be kell fektetni”, hogy a „csecsemő” keresztyénekből munkatársak, belőlük pedig végül vezetők legyenek.

E. Bounds egyszer így beszélt erről: „Isten sokat akar kihozni az emberből, sokkal többet, mint bármi másból, mert Isten emberekkel dolgozik. Amíg az emberek jobb módsze-

rek után kutatnak, Isten jobb embereket keres.” Még egyszer átolvastam az evangéliumokat, miközben különösen a munkatársak és a vezetők képzését kerestem bennük. Ekkor megértettem: Jézus idejének 90%-ban egy kis csoporttal foglalkozott és lépésről lépésre feladatok elé állította, vezette és hagyta megérni tanítványait. Jézus egymás után, fokozatosan hívta követőit: „Jöjjetek és lássatok!”. Ezután nyomatékosan kérte őket: „Gyertek és kövessetek!”, majd világos terv szerint oktatta tanítványait: „Tanuljatok tőlem!”, „Emberhalászokká teszlek benneteket.”, végül elküldte őket: „Tegyetek tanítványokká!” Jézus nem azonnal, az első nap küldte a népekhez tanítványait, hanem végigkísérte őket egy majdnem három évig tartó úton, amely megfelelt a tanítványok érési folyamatának. Ebből megtanultam, hogy azok a gyülekezetek, amelyekben nem foglalkoznak azzal, hogyan képezhetik tovább tagjaikat és ennek érdekében nem kínálnak megfelelő

lehetőségeket, nemcsak az egyes tagok egészséges fejlődését akadályozzák, hanem Isten országának fejlődését is szerte a világon. Más szóval azok a gyülekezetek, amelyek segítik tagjait a lépésenkénti fejlődésben, hagyják az egyéneket kibontakozni, Isten akaratának megfelelően segítik országának kibontakozását.

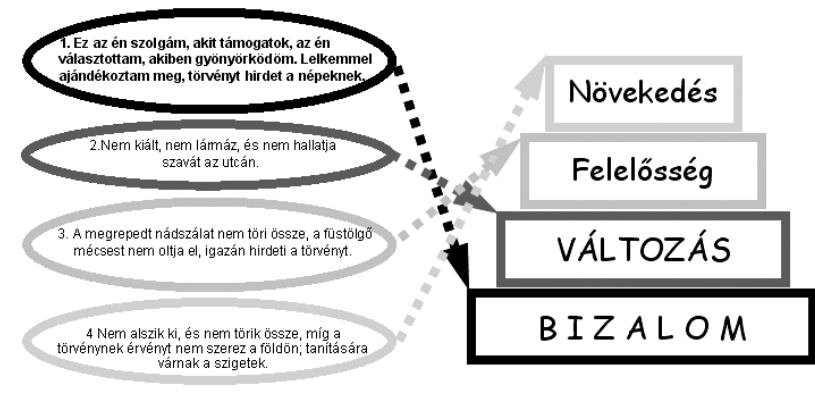
Nos, felmerült a kérdés: Hogyan ültetjük át mindezt itt, a „Szeretet hídja” („Puente de Amor”) gyülekezetben? A jó misszionárius csapat, néhány, a témáról szóló szakkönyv és egy lelkes konferencia – amelyen a következő hetekben vettem részt – segítettek kidolgoznom olyan tervet, amely előrevitt a növekedésben. Ez az Ézsaiás 42,1-4-en alapul és „A jó szolgának” (el buen siervo) hívják. Összesen 72 leckéből áll, amelyek mindig egy órát tartanak. Négy fokozatból épül fel, és a kezdő keresztyént szeretné elvezetni az érettségig, hogy végül képes legyen adottságait felhasználni és önmagát megsokszorozni azok életében, akik még nem ismerik az Úr Jézust.

A négy fokozat: (lásd a grafikont)

Az első lépcső: a bizalom

Tizenkét lecke az „Istenbe vetett bizalom”-ról. Mit kaptam Jézusban? Hogyan gondoskodik rólam Isten? Mi

A növekedési stratégia alapja: Ézsaiás 42,1-4.



az Isten gyülekezete? Gyülekezeti tagság és a gyülekezet céljai.

A második lépcső: a megváltozás

Tizenkét lecke az Isten segítségével végbemenő változásról. Hogyan akar Isten megváltoztatni? Hogyan megy végbe a lelki növekedés? Áttekintő kép a lelki élet területeiről: mit, hogyan, miért?

A harmadik lépcső: a felelősség

Huszonegy lecke az Istenért való felelősségvállalásról. Mi is az életünk? Isten terve és céljai. Miért és hogyan szolgáljak? A szolga jellemvonásai. Milyen lelki ajándékok léteznek? Hogyan fedezem fel, milyen lelki ajándékaim vannak? Szolgálat csapatban. Szolgálat a gyengeségeimmel együtt. A szolgálat ára és jutalma.

A negyedik lépcső: a növekedés

Huszonegy lecke az Istenben való növekedés témájához. Mit jelent a gyümölcstermő tanítványság? Hogyan teljesítem a missziói parancsot?

a) Evangélizáció: Hogyan adhatom tovább az evangéliumot?

b) Tanítás: Hogyan lesz belőlem olyan keresztyén, aki tanításának középpontjába a kegyelmet és Krisztust állítja?

c) Vezetés: Hogyan segíthetek a frissen megtért keresztyéneknek, hogy önállóan Lélek szerint éljen?

d) Felkészítés: Hogyan vezethetek másokat, hogy azt tegyék, amit én?

Mind a négy foglalkozást vasárnap reggel, egymással párhuzamosan, egy időben tartjuk egy órával a fő istentisztelet előtt. Ez a módszer bevált. Több év, néhány könyv kiadása és sok tanfolyam után növekedést hozott – Isten kegyelméből és Igéjéhez való hűségéből.

Az emberekbe való „befektetés” nagyon időigényes. A növekedés és az érett hit kialakulása érdekében türelem és kitartás szükséges hozzá, végül azonban mindig megéri!

Gyülekezetünkben most már nem nyolcvan, hanem több mint 200 felnőtt látogatja az istentiszteleteket, akik tovább fejlődnek, megsokszorozódnak és sok munkát vesznek le a lelkes és a gyülekezet válláról.



Vélemények a „Buen Siervo”-ról

Sarah (fél évig tartózkodik itt):

„A »Buen Siervo« tanfolyam teljes mértékben előbbre segített. Megtanultam, mit jelent a növekedés és a hit által előbbre jutni. Kár, hogy ilyesmi nem létezik Németországban!”



Charrito de Maya (háziasszony és a gyerekklub munkatársa):

„A »Buen Siervo« tanfolyam során megtanultam, milyen adottságaim vannak és hol tudom legjobban alkalmazni Isten dicsőségére.

Számomra a legnagyobb kihívás és egyben imakérés az, hogy férjemnek és két felnőtt lányomnak élő tanúbizonyság lehessen, hogy hamarosan egész családuknak együtt imádhassa Istent a gyülekezetben.”



Wilson Bedoya (tanuló lelkész):

Sokat tanultam, elsősorban a fegyelem és az egyértelmű odaadás fontosságát.

Sőt, vezetőként ez munkatársaim odaadásának és tanulási készségének fokmérőjévé vált.”



Segundo Sanchez (kőműves és presbiter):

„A »Buen Siervo« tanfolyam segítségével felismertem, hogy vezetőként felelős vagyok a gyülekezetért és jó példával kell elől járnom. A kegyelem- és Krisztus-központúság arra készítetett, hogy mindent az Úr erejével és érte tegyek.”



Yolanda Quelal (egyetemi tanárnő és a vezetőség tagja):

„Mintegy tíz éve vagyok keresztyén és még soha nem hallottam a

lelki életről szóló bibliai igazságokról ennyire világos tanítást, rendszerezést ilyen érthetően. Hálás köszönet ezért a mérhetetlen áldásért!”

Edgar Luz

Luz Ede és Gyöngyvér: Négy gyermekük van, a Liebenzelli Misszió teológiai szemináriumának elvégzése előtt Ede energiaipari technikusként, Gyöngyvér gyógypedagógusként dolgozott. 1999 óta gyülekezetépítő munkát végeznek Ecuadorban. Ede a CCB-nél (bibliai oktatási központ) tanít és a gyülekezetközi laikus bibliaiskola vezetője.

JAPÁN

Imádsággal növekszik a gyülekezet

A minaminói gyülekezetalapítás előkészítése közben egy John Pipertől származó idézet ragadott meg: „Isten célja, az Ő dicsőítése, nem érhető el evangéliumánakteljesmeggyőződéssel történő hirdetése nélkül. Az evangéli-

umot azonban nem lehet az Úrtól kapott erővel hirdetni, ha az emberek nem imádkoznak kitartóan, komolyan és teljes hittel”.

Amikor minaminói munkánk terve készen állt és nyolc évi

kamiszakunobei gyülekezetépítés után megkaptuk a megbízást, hogy a japán evangéliumi gyülekezeti szövetséggel együttműködve új gyülekezetet alapítsunk, intenzíven elkezdtünk foglalkozni ezzel a feladattal. Sokat törtük a fejünket az alakuló gyülekezetben követendő célkitűzésről, munkamódszerekről, anyagiakról, munkamenetről és stratégiáról. Átgondoltuk, milyen missziói munkával indíthatnánk, milyen lehetőségeket használhatnánk fel a személyes evangélizációban, melyik gyülekezeti felépítés és istentiszteleti forma lenne a legalkalmasabb a minaminóiak eléréséhez. Különböző ötleteken gondolkoztunk, hogy minél előbb elkezdődhessen a misszió. Ám hogy akciótervünk teljesen megváltozott, az az evangélium megváltoztató hatalmát mutatja, amelyet a kitartó, komoly, hittel teli imádság indított el. Elsődlegessé vált számunkra az imádság és az imádkozók keresése.



Az első missziói összejövetelek helyett imanapokra jöttünk össze egy minaminói családdal és a szomszéd hasimotói gyülekezetből más érdeklődőkkel. Ezeken az imaórákon fél év alatt kialakult a gyülekezetéről alkotott terv és missziói stratégia. Közben megpróbáltunk az előkészítő csoport lelkipásztoraival szorosan együttműködve gyülekezeteket és egyes testvéreket utazó szolgálat, körlevelek és kérdőívek által arra ösztönözni, hogy imádkozzanak és adakozzanak a munkáért. 55 gyülekezet részvételével létrejött egy támogatói kör, amely áldozatkészen és hűségesen támogatta a gyülekezetalapítást. Körlevelekben és ima e-mailekben minden barátunkat rendszeresen értesítettük céljainkról, hogy minél több imádkozót nyerhessünk meg. Amikor – különösen a kezdeteknél – egy-két visszaesés miatt világosan éreztük a lelki harcot, a legelső munkatársakkal imaláncot szerveztünk, s így egész nap mindig imádkozott valaki közülünk a minaminói munkáért.

A munka nem mindig a tervek szerint folyt. Különösen az első házi bibliakör és néhány hónappal később az első istentisztelet előtt történtek olyan események, melyek az egész munkát alapjaiban rázták meg. Majdnem kétségbe estünk egy számunkra alkalmas



ház és gyülekezeti terem keresésekor. Két nappal az első istentisztelet előtt tudtuk csak aláírni a terembérelti szerződést. Ám minden nehézség és akadály leküzdése közben erősített az a tudat, hogy az egész világon imára kulcsolt kezekkel állnak mögöttünk a testvérek.. A 2Mózes 17,11 versének képe számomra a minamói munkában vezérlő képpé, az utazó szolgálat során pedig örökké visszatérő örömhírré vált: „Valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izrael volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb.”

A sok imádkozónak köszönhető, akik „kezeiket fáradhatatlanul a magasba emelték” és bíztak Isten hatalmában, hogy a gyülekezet az elmúlt két évben a kezdeti négy alapító tagról 35–40 főre növekedett, a támogatók körének segítségével a horribilis telekárak ellenére saját épületet szerezhettek, jelenleg pedig egy japán lelkipásztor meghívását készítheti elő.

Megtanultuk, hogy mindenképpen fontos és szükséges, hogy Józsuehoz hasonlóan, Isten megbízásából és a tőle kapott látással tervezzük az előkészületeket, átgondoljuk az irányelveket és a módszereket – de végül Isten népének kitartó, sohasem lankadó, hittel teli imádságára vagyunk utalva.

Thomas Beck

Thomas és Irene Beck, négy gyermekük van, Thomas érettségi után a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumát végezte, Irene postai alkalmazott volt, 1992 óta Japánban gyülekezeti munkát végeznek.



30 új szék avagy „hányan jönnek el?”

2006 márciusában 30 szép új kék széket tudtunk venni. 30 széket – még emlékszem, hogyan imádkoztam az első istentisztelet előtt: „Uram, add, hogy ezek a székek ne maradjanak üresen! Hadd lakozzék a Te dicsőséged ebben a teremben Ome Higasiban!”

2006. április 2-án a terem felszentelésén így is történt: pótszékeket kellett betennünk, olyan sok vendég jött! Majd hamarosan következett a kijózanodás. Amikor Szato úr és felesége, akikkel a gyülekezetet alapítottuk, elmentek nyaralni, egyedül ültünk ott a bibliaiskolásokkal. A székek üresen álltak. A remélt nagy, gyors ébredés elmaradt. Egy idősebb férfivel és két angol nyelvű osztállyal – ahová összesen öten jártak – tartottuk meg a bibliórát.

Emlékszem egy német barátom telefonhívására: „Na, hányan jönnek?” – érdeklődött. Ez a mondat még sokáig kísértett. „Miért járnak ilyen kevesen?” – kínzott egyre jobban. Gyakran voltam csalódott emiatt. Az igevers: „ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük” (Máté 18,20) teljesen új értelmet nyert.

Vajon növekvő gyülekezet voltunk akkoriban? Mit is jelent, hogy egy gyülekezet növekvő? Először is azt, hogy számban is gyarapodik: nagyobb lesz, nem áll meg a növekedésben, egyre nagyobb felelősséget vállal a környezetében és a világban.

A legjobb példák erre a gyermekeim. Amikor a lányunk megszületett, nagyon kicsi volt és nem tett mást, mint szopott és aludt. Ma már ötéves, tud biciklizni, segít leszedni az asztalt és rendszeresen elhívja hozzánk a pajtásait. Nyolc hónapos öccsétől nem várnám el ugyan-

ezt. Ettől függetlenül mégis egyre nagyobb lesz.

Ha ma visszagondolok a gyülekezet alapításának első hónapjaira, belátom, hogy túl sokat vártam el „kisbabánktól”. A „kisbaba” mégis növekedett.

A gyerekeknek megfelelő táplálékra és szeretetre van szükségük ahhoz, hogy egészségesen növekedhessenek. Egy gyülekezetnek, legyen az nagy vagy kicsi, imádságra és Isten Igéjére van szüksége a növekedéshez.

Az Ome Higasi gyülekezet megnőtt és ma is egyre nő. Miből ismerhető fel a növekedés? Először is abból, hogy vasárnaponként már nemcsak üres székek előtt állunk. Többen lettünk. Persze még nem annyival többen, hogy tornacsarnokra lenne szükségünk, de néhányan, akik nem tartoztak egy gyülekezethez sem, a mi termünkben otthonra letek. Közülük páran fiatalokként jártak gyülekezetbe, most pedig újra kezdték az életüket Jézussal. Egyesek most teszik az első lépéseket az új életben, míg mások még csak keresnek, és még nem akarnak sehohol leborgonyozni.

A gyülekezet létszáma megnőtt, ami nagyon jó. De az a csecsemő, amelynek csak a teste nő, csecsemő marad. Viselkedésében és maga-

tartásában is változnia kell valaminek, különben nem beszélhetünk növekedésről.

Ha a gyülekezetünkre gondolunk, leginkább annak örülünk, hogy Isten olyan embereket adott, akik elkötelezetten dolgoznak velünk.

Mika fiatal anya, aki életében többször tapasztalta Isten munkálkodását. Az Úr meghallgatta imádságait és házasságát újakezdés lehetőségével ajándékozta meg. Már a keresztelese előtt is szerette a gyerekeket mind a gyülekezetben, mind a szomszédságban. Ma havonta egyszer gyermekistentiszteletet tart, ami nagy előrelépést jelentett az életében.

Maiko mindig velünk jön, amikor kimegyünk a játszótérre, hogy a gyerekeknek Jézusról beszéljünk. Nélküle elképzelhetetlenek lennének a gyerekórák.

Szato úr, aki már 30 éve él Jézussal, végre meri vállalni a szolgálatot a bibliórán, ami sokáig elképzelhetetlennek tűnt. Emellett részt vesz minden szervezési munkában, és feleségével együtt ott segít, ahol csak tud.

A gyülekezettel kezdettől fogva részt szeretnénk venni a misszió munkájában. Ezért nagyon örülünk annak, hogy gyülekezetünkől Acuza eljutott a franciaországi evangéliumi nyári tá-





borokba. Lassan feltáruul előttünk a világmisszió.

Meg kellett tanulnom, hogy a visszaesések nem annak a jelei, hogy a gyülekezet nem növekszik. Az a fontos, hogy mi, mint gyülekezet, hogyan fogadjuk a visszaeséseket.

Jöttek néhányan, akik ma már nincsenek közöttünk. Vannak a gyülekezetünkben olyanok, akik lelkiileg megtörték, akiknek szenvedniük kell és kellett.

A gyülekezetnek az ilyen visszaesések esélyt adnak arra, hogy a mélységben növekedjünk. Ebből ismerjük fel, hogy nem mi cselekszünk. Nem tartunk mindent a kezünkben. Noha az elképzeléseink és a módszereink nem rosszak, a növekedést Isten adja a gyülekezetnek. Eközben néhány olyan leckét is megtanított, amelyeket egyáltalán nem akartunk megtanulni.

Az első férfi, aki eljött a gyülekezetbe és megtért, egy évvel később

meghalt leukémiában. Nekünk ez nagy csapást jelentett. Rengeteget imádkoztunk, Isten mégsem tett csodát. A sokkhatást még mára sem hevertük ki. A „miért?” kérdésre Isten még nem adott választ. De eközben kis gyülekezetünk megtanulta, mit jelent konkrétan felelősséget vállalni, a családról gondoskodni, mind lelki téren, mind a gyakorlatban. Megtanultuk, hogy akkor is bízunk kell Istenben, amikor nem értjük, mit miért tesz.

A termünkben álló harminc szék még koránt sincs tele. Ám imádkozhatunk azért, hogy teljenek meg. Köszönjük, ha imádságban Önök is kérik, hogy Ome Higasiban hamarosan új székeket kelljen vennünk.

Tobias Schuckert

Tobias és Sabine Schuckert háromgyermekes szülők. Tobias az érettségi után elvégezte a Liebenzelli Misszió teológiai szemináriumát, Sabine pedig óvónőként végzett. 2000 óta élnek Japánban, ahol a nyelvtanfolyam elvégzése után gyülekezeti munkások egy japán lelkipásztorral. Jelenleg Tokió nyugati részén, Oméban szolgálnak.

TANZÁNIA

Isten védő szárnyai alatt Létezik-e ennél jobb hely?

Gyermekeink, Jessica és Joel Andreával együtt jöttek haza a szünidőre, akinek a szülei még Németországban voltak szabadságon. A gyerekek Dar es Salaamba járnak iskolába és az ottani internátusban laknak. Ez az együtt töltött hét nagyon gyorsan elrepült.

Egy másik missziótól egy autó és egy kisbusz ment Dar es Salaamba, mivel egy haláleset miatt többen utaztak oda, és így én is elutazhattam a három gyerekkel. Hajnali 5,30-kor már a városban kellett lennünk. A busz már ott várt, indulhattunk. Nem sokkal Dodoma után váratlanul esni kezdett.

Az elmúlt hét hónapban nem volt eső, ezért a sofőr nem is tudta, hogy az ablaktörlők nem igazán működnek. Állandóan egymásba

akadtak. Néhányszor meg kellett állnunk, s a sofőr próbálta megjavítani a renitens ablaktörlőket.

Azon gondolkodtam, milyen jó lenne, ha szívárványt láthatnék, csupán annak jeléül, hogy Isten velünk van és vigyáz a gyerekekre az internátusban is.

További két órai utazás után ismét esni kezdett. Megkaptam a „szívárványomat” – ráadásul olyan élénk színekben, amilyeneket még sohasem láttam. Teljesen lenyűgözött a látvány, és újra köszönetet mondtam Istennek az ígéretéért.

Gyermekeinket így adhattam át ismét Istennek az Ő oltalmára bízva őket, hiszen megígérte, hogy öröködi felettük.

További néhány kilométer után defektet kaptunk, de az emberek már gyakorlottak voltak a kerékcserében és gyorsan elkészültek vele. A következő benzinkútnál megragasztották a belsőt, ami eltartott egy darabig. Ezalatt kicsit megmozgathattuk a tagjainkat, ami ugyancsak jól esett az öt órás autózás után.

Két óra múlva végül eljutottunk az internátusba, ahol finom ebéd várt ránk. Hálát adtunk Istennek, hogy épségben megérkezhettünk, ami az itteni utakon nem is olyan természetes. Még két napot a gyerekekkel maradhattam.

Szerdán kellett búcsút vennünk egymástól. Taxi jött értem és kivitt a buszpályaudvarra. Mikor odaérkez-

tem, láttam, hogy valami nincs rendben, mert mindenféle türelmetlen emberek álltak. Némi kérdezősködés után megtudtam, hogy a rendőrség elhatározta, hogy minden buszt ellenőriz, és egyesek már három órája vártak az indulásra.

Azt gondoltam, hogy végső esetben visszamegyek az internátusba, de egy jó óra múlva megérkezett a buszunk és indulhattunk hazafelé.

Dar es Saalam határában van egy mérleg, amin minden buszt le kell mérni.

Nálunk elől rendben volt minden, de hátul túlsúlyos volt a busz, így nem adtak engedélyt a továbbhaladásra. Ekkor helycserélgetés kezdődött, néhány embereknek hátulról előre kellett jönni. Mindez eltartott egy darabig. Végül néhány utas kiszállt a buszból és gyalog vágtatott neki az útnak. (Később felvettük őket.)

Mikor újra mérlegre álltunk, minden rendben volt, mehettünk tovább. Körülbelül az út felénél, Morogoróban rövid időre megálltunk, ennivalót vehettünk és elintézhettük ügyes-bajos dolgainkat. Nem sokkal ezután gőz csapott ki a busz elejéből. Meg kellett állnunk, és a sofőr megnézte, mi a baj. Valami tönkrement, de meg tudta javítani, úgyhogy mehettünk tovább.

Egy kilométer után megint gőzölni kezdett a motorház, és már nem lehetett rendbe hozni. Le-

szálltunk. Még két órányira voltunk Dodomától.

A sofőr megígérte, hogy Dodomából másik busz jön értünk.



„Milyen jó, hogy hoztam magammal egy kis tartalék vizet és földimogyorót, de sötétedés előtt már nem érünk Dodomába” – futott át az agyamon. Errefelé nem tanácsos sötétben úton lenni. Némi idő elteltével utolért a busztársaság egy másik járműve Dar es Saalamból. A sofőr

megállt, és érdeklődött, mi történt.

A legtöbben egyre gondoltak: „Mi is ezzel a busszal megyünk tovább.” Bár már úgy tűnt, tele van, reméltük, hogy akad még hely valahol számunkra is.

Csak az volt a gond, hogy a csomagjaink még a lerobbant buszban voltak, és a sofőr a rossz motort nem akarta beindítani, enélkül pedig az ajtó nem nyílt ki (pneumatikus működtetésű ajtó). Ezzel megint ment az idő. Végezetül mégis beindították a motort, és kihalászhattuk a csomagjainkat.

Átszálltunk a másik buszba. Mikor az utolsó sorhoz értem, egy testesebb aszszonyság így szólt: „Még te is elférsz!”, és a szomszédja

felé húzódott. Így kipárnázott helyen ülhettem, és hálás voltam, hogy az elkövetkező két órát sokakkal ellentétben nem kellett állva töltenem. Még sötétedés előtt Dodomába értünk. Markus, Benjamin és David kijöttek értem. Annyira boldog voltam, hogy végre hazaérhettem!

Van-e jobb hely, mint Isten védőszárnyai alatt?

Emmi Riegert

Markus és Emmi Riegert, négy gyermekük van. Markus lakatos és pilóta, Emmi a mezőgazdaságban dolgozott. Markus elvégezte a Liebenzelli Misszió (LM) Bibliaiskoláját és az LM közvetítésével 1997 nyara óta családjával együtt Tanzániában él, ahol pilótaként dolgozik a MAF-nál.



Külmissziói Híradó – a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítványának lapja * Megjelenik évi hat számban Az újságot térítésmentesen küldjük, külön kérésre a német nyelvű liebenzelli missziói lapokat is (Mission Weltweit és Go für Gott gyermeklap). * A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.

Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs * Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326 54 94

Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: <http://www.liebenzell.hu>

Villámposta: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215 • adószám: 18543494-1-13

Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu